

International Theatre Institute ITI

World Organization for the Performing Arts

Poruka za Svjetski dan kazališta, 27. ožujka 2023.

Autorica poruke: Samiha Ayoub, Egipat

Egipatska glumica

Svim mojim prijateljima kazališnim umjetnicima diljem svijeta,

Pišem vam ovu poruku na Svjetski dan kazališta i ma koliko me obuzima sreća što vam se obraćam, svaki dio mog tijela drhti od težine koja pritišće sve nas – kazališne i nekazališne umjetnike – pod teretom koji nas melje i podijeljenim osjećajima uslijed stanja u svijetu danas. Nestabilnost je izravan rezultat onoga što svijet trenutno proživljava – sukoba, ratova i prirodnih katastrofa koji su razorno utjecali ne samo na naš materijalni svijet, već i na naš duhovni svijet i psihički mir.

Dok vam se danas obraćam, osjećam se kao da je cijeli svijet postao poput izoliranih otoka ili brodova koji bježe prema maglovitom obzorju, gdje svaki razapinje svoja jedra i plovi bez navođenja, a ne vidi ni horizont koji ga usmjerava, no unatoč tome i dalje plovi, u nadi da će prispjeti u sigurnu luku koja će ga skloniti nakon dugog lutanja olujnim morem.

Naš svijet nikada nije bio tako blisko povezan, a opet toliko nehomogen i udaljen kao danas. I u tome leži dramatičan paradoks koji nam nameće suvremeni svijet. Unatoč svemu onome što nas zbližava zahvaljujući kolanju vijesti i moderne komunikacije koja je probila sve barijere zemljopisnih granica, sukobi i napetosti današnjeg svijeta prešli su granicu logične percepcije i – usred prividnog zbližavanja – stvorili jedno suštinsko razilaženje koje nas udaljava od istinske biti čovječanstva u najjednostavnijem obliku.

Kazalište je u svojoj srži čist ljudski čin koji se zasniva na samoj suštini čovječnosti, na životu. Riječima velikog rodonačelnika Konstantina Stanislavskog, „Ne ulazite nikada u kazalište s blatom na nogama. Svoju prašinu i prljavštinu ostavite vani. Zajedno s kaputima i ogrtačima odbacite svoje male brige, prepirke, tričave poteškoće – sve ono što vam uništava život i odvlači pažnju od umjetnosti – na ulazu.“ Kada iziđemo na pozornicu, na nju izlazimo samo s jednim životom u sebi za jedno ljudsko biće, no taj život posjeduje veliku sposobnost dijeljenja i umnožavanja kako bi se pretvorio u brojne živote koje prenosimo u ovom svijetu kako bi oživio, procvao i prenio svoj miomiris drugima.

Ono što mi u svijetu teatra činimo kao dramski pisci, redatelji, glumci, scenografi, pjesnici, glazbenici, koreografi i tehničari, svatko od nas bez iznimke, jest čin stvaranja života koji nije postojao prije izlaska na pozornicu. Taj život zaslužuje brižnu ruku koja ga nosi, grudi pune ljubavi koje će ga na sebe privinuti, dobro srce koje će s njime suosjećati, te trezven um koji će mu dati potrebne razloge da nastavi i preživi.

Ne pretjerujem kada kažem da je ono što činimo na pozornici sam čin života i da ga stvaramo ni iz čega, poput žeravice koja sjaji u mraku, razbijajući noćnu tminu i grijući njezinu hladnoću. Mi dajemo životu sjaj. Mi ga otjelovljujemo. Mi ga činimo opojnim i značajnim. Mi pružamo razloge da ga se razumije. Svjetlost umjetnosti naše je oružje za borbu protiv mraka, neznanja i ekstremizma. Mi prihvaćamo doktrinu života kako bi se život dalje širio svijetom. U to ulažemo svoj trud, vrijeme, znoj, suze, krv i živce, sve što moramo učiniti kako bismo prenijeli ovu uzvišenu poruku, obranili vrijednosti istine, dobrote i ljepote, uistinu vjerujući da je život vrijedan življenja.

Obraćam vam se danas, ne samo kako bih govorila o ocu svih umjetnosti, „kazalištu“, ili čak kako bih ga slavila na njegov svjetski dan. Naprotiv, pozivam vas da se ujedinito, svi zajedno, s rukom u ruci, rame uz rame, da viknemo iz sveg glasa, kao što smo navikli činiti na pozornicama svojih kazališta, i da naše riječi probude savjest čitavog svijeta, da u sebi potražimo izgublenu bit čovječanstva. Slobodno, tolerantno, blago, suosjećajno, nježno i otvoreno ljudsko biće. I da odbacimo ogavnu sliku okrutnosti, rasizma, krvavih sukoba, jednoobraznog mišljenja i ekstremizma. Ljudska bića kroče ovom zemljom i pod ovim nebom već tisuće godina i tako će i nastaviti. Iskoračimo, dakle, iz ove kaljuže ratova i krvoločnih sukoba, ostavimo ih pred vratima pozornice. Možda će onda naša čovječnost, danas zastrta sjenom sumnje, opet postati kategorički izvjesna, da nas podsjeti da budemo ponosni što smo ljudi i da smo svi braća i sestre u ljudskosti.

Misija je nas dramskih pisaca, koji nosimo baklju prosvjetljenja još od prvog izlaska prvog glumca na prvu pozornicu, da budemo na čelu borbe protiv svega ružnog, krvožednog i nečovječnog. Odupiremo mu se svime što je lijepo, čisto i ljudsko. Upravo mi, i samo mi, imamo mogućnost pronositi život. Pronesimo ga zajedno za dobrobit jednog svijeta i jednog čovječanstva.

Samih Ayoub